

Kære Ven!

Der er et Par Smaating endnu, som jeg gerne vil bemærke overfor Dem, og da jeg ikke har faaet Svar paa det første Brev, vil jeg lige benytte Lejligheden til at faa "gjort rent Bord".

Jeg er bange for, at der er forskellige uheldige sammenstødende Omstændigheder, der har gjort sig gældende, siden mine Venner i L.B.B. saa pludseligt reagerer imod "Okkultisten". Eller ogsaa maa jeg stadig tro, at De først fornylig er blevet rigtig klar over Martinus' Syn paa Sagen. I hvert Fald var De jo tilsyneladende glad for Tilbudet om gratis Annonce, ligesom De antydede Muligheden af ogsaa at skrive i Bladet. Ved Juletid ønskede Martinus mig ogsaa Held og Lykke med Foretagendet. Herefter ser det ud til, at jeg maa have skuffet jer alle slemt - eller er det blot Angsten for kommende Dumheder, jeg maatte komme til at lave? Dette er jeg stadig ikke blevet klar over. Men det kan jo ogsaa tænkes, at De har regnet med, at Bladet nok blev en Dødssejler, og saa var der ingen Grund til at give noget Mishag til Kende i de første Par Maaneder? Den pludselige Udvikling til det værre har undret mig meget, og jeg kan ikke se, at de sidste Numre er mere ublufærdig Reklame for Martinus end det første - tværtimod. Men jeg regnede jo med stadig at blive holdt a jour med alle Ønsker - hvorfor jeg jo ogsaa stillede Spørgsmaal derom - idet det er mig meget om at gøre at undgaa noget, som Martinus er ked af. Men saa kategoriske Ønsker, som nu er udtalt, havde jeg jo slet ikke regnet med. Jeg kan ogsaa kun sige, at jeg føler mit Ansvar overfor Martinus i hver eneste Linje, jeg skriver. Men netop derfor vilde det jo ogsaa betyde saa meget for mig at faa paavist de Fejl, jeg muligvis har begaaet - eller ogsaa at faa Klarhed over, om det er Frygten for kommende Fejl, der gør sig gældende.

Hvad der end sker, saa er jeg naturligvis altid den samme overfor jer alle. Bitterhed kommer jeg ikke til at føle, for det ligger heldigvis ikke for mig, men en vis Overraskelse kan jeg ikke holde tilbage. Jeg foretrækker rene Linjer, og hertil hører klar Besked om Fejl, der er begaaet. At det var en Fejl, at jeg ikke raadspurgte Martinus, før jeg startede Bladet, har jeg erkendt,

men herud over er jeg mig ingen Fejl bevidst i denne Sag. Tværtimod har jeg en stærk Følelse af at have glædet en Mængde Mennesker. Jeg forstaar slet ikke Deres Frygt for, at jeg skulde blive Uvenner med Teosoffer og andre Retninger. Hidtil har Bladet kun skaffet mig en Mængde nye Venner - ogsaa blandt dem, som særlig gaar op i Martinus' Arbejde. Det viser sig nemlig - hvad der ogsaa var Aarsagen til "Okkultisten"s Start - at vi mangler et populært Tidsskrift, som ligger paa et nogenlunde intellektuelt Niveau. Rummet mellem de primitive Spiritistblade og det eksklusive "Kosmos" skulde udfyldes, og det er nu sket. Selv om der stadig er en Del Underskud (hvad jo ikke gør saa meget, idet jeg ikke har tilladt mig den "Flothed" at holde Kone), saa er alt gaaet over Forventning, og jeg plejer jo heller ikke at gøre en Ting halvt. Jeg har glædet en Mængde søgende Mennesker, og det kan jeg kun betragte som en god Gerning, og da vi ikke beskæftiger os med altfor fremskredne Studier, skulde der hverken blive Tale om at kaste Perler for Svin eller at gaa foran Forsynet. Saadan som det er gaaet hidtil, er der da ogsaa al Grund til at tro, at jeg har højere Magters Velsignelse i dette Stykke Arbejde, hvor jeg kun for min egen Person reserverer een Ting: Skaberglæden.

At "Kosmos" ikke er noget Begynderblad og i Øjeblikket er ude af Stand til at gøre noget for Begynderne maatte Mogens Munch indrømme forleden. Han sagde samtidig, at saa kunde jeg jo i Stedet for at starte "Okkultisten" have betalt nogle Sider i "Kosmos", saa der blev Raad til Udvidelser. Denne Idé fandt jeg god, men noget saadant havde jeg jo faktisk ogsaa tilbudt, dengang der var Tale om Ændringen af Bladet til den nuværende Ordning. Jeg tilbød 2000 Kr. til Hjælp for at beholde "Kosmos" i sin gode gamle Form og foreslog at lade 2. Bind af "Livets Bog" udkomme i Subskription, saa vi undgik at faa "Kosmos" ødelagt. Mit Forslag faldt imidlertid ikke i god Jord, og det tilbudte Beløb blev senere stillet til Raadighed for et andet Formaal. Min - og sikkert de flestes - Mening er stadig, at "Kosmos" blev stærkt forringet ved Nyordningen, og Begynderstoffet er vanrøgtet. Jeg har ganske vist ingen Ret til at blande mig i dette Forhold, og det her fremførte skal heller ikke opfattes som Kritik. Det er blot en Sorg, som jeg i al Beskedenhed giver Ud-

tryk for. Var "Kosmos" ikke blevet forringet saa stærkt (jeg ser naturligvis bort fra Tillægget, "Livets Bog"), vilde "Okkultisten" heller næppe have set Dagens Lys. At "Kosmos" kun vil arbejde for Eliten, er der ikke noget at sige til, men det skuffer mig jo lidt, at det skal være saa uheldigt, at jeg prøver paa at gøre lidt for de mere jævne Mennesker. De fortjener da virkelig ogsaa at hjælpes, naar de nu har Trangen til en højere Viden. Desuden mener jeg, at det er en god Idé at vise de mange fælles Sandheder i samtlige Retninger. Det hele er jo mere eller mindre udviklede Grene paa det ene store Træ, og det viser sig jo ogsaa, at alt, hvad Martinus fortæller os, kender de andre i mere rudimentær og i mindre analyseret Form. Martinus skrev ganske vist til mig, at man ikke skal komme ny Vin paa gamle Læderflasker. Men helt ny er Vinen nu ikke. Jeg mener, at det vilde være meget nyttigt for Dem og Munch at have et vist Kendskab til i hvert Fald de højere Former for aandelig Viden i de Retninger, som eksisterede, før Martinus begyndte at arbejde for os. Særlig Teosofien og Rosenkreuzer-Filosofien staar særdeles højt. Naturligvis blegner det hele i Sammenligning med Martinus' Analyser, men jeg tænker her paa en Sammenligning med Landets officielle Religion, som dog kan samle baade kærlige og tilsyneladende intelligente Mennesker.

Martinus' ene Brev gav mellem Linjerne ligesom Udtryk for en Slags Skuffelse, og det gjorde mig meget ondt. Martinus talte om et Samarbejde mellem os, som maaske havde haft Mulighed for videre Udvikling. Jeg ved ikke, om der tænkes paa noget bestemt, men jeg er jo altid parat til Samarbejde, og skulde jeg eventuelt senere kunne gøre Nytte direkte indenfor Martinus' Arbejde, vil der sikkert ogsaa være Mulighed for at bryde alle andre Broer af. "Okkultisten" kan da gaa over paa andre Hænder, idet Bladet ret hurtigt vil kunne blive en selvejende Institution, som kan leve videre og gøre Gavn i de Kredse, det henvender sig til, uden at direkte økonomisk Støtte længer skulde være nødvendig. Men indtil da mener jeg at have moralsk Ret til ogsaa at beskæftige mig med andre Aandsretninger og hjælpe de Mennesker, som krydser min Vej, uden at mine Venner i L.B.B. derfor skulde have ringeste Grund til at mene, at jeg svigter dem. Det er nu engang saadan, at naar man har lært Martinus' Arbejde at ken-

de, saa synes alt andet utilstrækkeligt eller primitivt. Derfor vil jeg ogsaa altid føle mig saa ubetinget hjemme i Martinus' Arbejde. Men afbryde Samkvemet med Mennesker i andre Kredse vil jeg ikke, og jeg kan heller ikke se, at jeg gør noget forkert i at lade Viden, jeg har fra Martinus, gaa videre til andre, som hungrer. Hvad der er af Goder her i Verden er jo dog bestemt for alle levende Væsener.

Maaske kan det siges, at jeg som Discipel ikke bør træde offentlig frem som Lærer, hvad jeg jo faktisk gør igennem Bladet. Det er muligvis dette, der har bevirket Uviljen? Men det er dog ganske elementære Ting, vi beskæftiger os med i "Okkultisten", hvor jeg føler mig godt hjemme. Jeg ved ganske vist baade fra Johannes Rasmussen og Ib Mørk Hansen, at De er bange for, at mine Kvalifikationer ikke slaar til, og det er en ærlig Sag at tvivle paa dem. Noget andet er, at Grundlaget for en saadan Bedømmelse maaske er lidt usikkert. I min Fritid beskæftiger jeg mig ikke med stort andet end Studier af aandelige Problemer, og et vist Anlæg derfor har jeg vist ogsaa. Naar dertil kommer, at jeg som Tidsskrift-Redaktør er en gammel dreven Rotte (gennem mere end 7 Aar), saa skulde det vel ikke være saa umuligt for mig at klare Opgaven med "Okkultisten" nogenlunde. Har De opdaget direkte Fejl i Bladet? Jeg er da heller ikke saa dum, at jeg vover mig paa Glatis med Ting, som jeg ikke kan klare (hvad Johannes R. mente, der var Fare for). I saadanne Tilfælde skriver jeg naturligvis privat til Spørgeren, at det Spørgsmaal kan jeg ikke klare. Jeg forstaar, at De er særlig bange for det seksuelle Spørgsmaal. Hertil er at sige, at det ikke er noget, jeg har tænkt skulde behandles ret meget i "Okkultisten", men iøvrigt er det Emne jo en af mine "Specialiteter", saa her vil jeg sidst begaa Fejl. At Martinus ikke ønsker at faa sit Navn nævnet i Forbindelse med den Slags, før han har sine egne Analyser færdige, forstaar jeg saa glimrende, men det maa erindres, at de andre Retninger - specielt Rosenkreuzerne - ogsaa kender lidt dertil. Det blev forleden berørt tydeligt i deres Blad "Lysbringeren". De havde ogsaa sagt til Ib Mørk Hansen, at jeg jo var saa ung, og det er heldigvis rigtigt. Specielt ser jeg vist yngre ud, end jeg er. Men Udtalelsen kunde alligevel ikke andet end mere mig i Betragtning af, at De kun

er 2-3 Maaneder ældre end mig.

Naar Martinus' Arbejde omtales meget diskret i "Okkultisten" (i det kommende Nummer er hans Navn end ikke nævnt), kan jeg ikke se, at mit beskedne Oplysningsarbejde i ringeste Grad behøver at ændre det gode Forhold imellem os. Om Konkurrence mellem Bladene mener jeg, at der overhovedet ikke kan blive Tale. Jeg henvender mig jo nærmest kun til Begynderne, og det er mit absolutte Ønske, at de senere skal finde frem til "Kosmos". Hvis Forholdene senere skulde udvikle sig saadan, at en Annonce igen har Interesse, staar mit gamle Tilbud fremdeles ved Magt, hvis der ellers er Plads til den Tid.

Mogens Munch nævnede noget om Skriverier i de lokale Blade her, og det var, ligesom han kædede dette sammen med "Okkultisten" og den for udprægede Reklame for Martinus, som var uønskelig. Jeg maa imidlertid sige, at der overhovedet ingen Forbindelse er mellem de to Forhold. At Munchs første Foredrag blev refereret i Aviserne var blot en Følge af Annoncen. Alle saadanne offentlige Foranstaltninger bliver referet i de lokale Blade her. Det er almindelig Kutyme her paa Pladsen. At der saa omtrent samtidig kom nogle Vers i et af Bladene, hvor Reinkarnationen haanedes, var en Følge af en Anmeldelse af "Okkultisten" nogle Dage i Forvejen. Men det har overhovedet ingen Forbindelse med Studiekredsarbejdet i Rudkøbing. Paa Munch syntes jeg at forstaa, at man ikke rigtig var klar over dette Forhold, og der er sikkert flere Misforstaaelser endnu, naar vi kommer ind paa det. Men iøvrigt er "Okkultisten" jo et Resultat af min Virkelyst og ogsaa Trangen til journalistisk Arbejde, som er mit naturlige Felt (meget mere end at handle med Markfrø). Jeg gaar saa ene her og mangler rigtige Aandsfrønder. Bladet giver mig Udløsning og bringer mig i Kontakt med kærilige og interesserede Mennesker samtidig med, at det ogsaa bringer Glæde mange Steder. Naar man er afskaaret fra at leve et Kærligheds-liv som andre Mennesker, maa man ad anden Vej have Udløsning, og kan andre ikke bruge mit Energi-Overskud, maa jeg jo selv skaffe det Afløb. Jeg kan heller ikke med min bedste Vilje se, at den valgte Form skulde kunne skade Martinus' Sag - tværtimod! Og var der den ringeste Mulighed for Skade, vilde Forsynet naturligvis ogsaa have givet mit Blad en anden Skæbne. Det vilde da ogsaa væ-

re en ualmindelig barok Tanke, at en Bondesøn fra Langeland skulde faa Lov til at lægge saa meget som et Halmstraa i Vejen for den nye Verdensimpuls. - rent bortset fra, at han jo selv elsker nævnte Impuls over alt andet.

Kære Ven - jeg har nu fremført forskellige spredte Bemærkninger for at De skal kende min Stilling og vide, hvor De har mig. Og skal vi saa ikke være enige om, at vi fremtidig er fuldkommen ærlige overfor hinanden? Hvis jeg skal have en ubehagelig Sandhed, vil jeg helst have den usminket og uindpakket. Og jeg gentager atter: Hvad der end sker, saa vil jeg stadig være den samme overfor Dem og Martinus' Arbejde i det hele taget som hidtil. Den Sag vil altid fylde mig helt og fuldt. Men det kan jo ikke ændre noget i det Forhold, at jeg er et Menneske med en stærk Vilje. Det bliver næppe sidste Gang, De faar dette at mærke. Muligvis er det særlig paa dette Omraade, at jeg har Kanter, som skal slibes af, men det kan vi vist ganske roligt overlade til Skæbnebølgerne.

Kærlig Hilsen fra

Deres altid hengivne